

Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці

БЮЛЕТЕНЬ

Число 50, липень-грудень 2020

*І мене в сем'ї великій,
В сем'ї вольній, новій,
Не забудьте пом'янути
Незлим тихим словом.*

Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці

БЮЛЕТЕНЬ

Число 50, липень-грудень 2020

Члени редакційної колегії

Григорій Грабович (*голова*),
Галина Гринь, Василь Лопух, Василь Махно,
Анна Процик, Віталій Чернецький.

Усі права застережено. Відповідальність за достовірність поданої інформації, цитат, транслітерації власних і загальних назв несуть автори дописів. У передруках посилання на "Бюлетень" обов'язкове.

© Shevchenko Scientific Society, Inc.

На першій сторінці фото:

До 60-ліття пам'ятника Шевченкові.

9 липня 1961 р., Вінніпег. Прем'єр-міністр Канади Джон Діфенбейкер відкрив пам'ятник. Скульптор Андрій Дараган.

На другій сторінці:

Нью-Йорк у день виборів Президента США.
Фото Василя Лопуха.

На останній сторінці:

Вранці, 5 грудня 2020 р., поруч із будинком Української кредитової спілки "Самопоміч" спалахнула масштабна пожежа в нежитловому будинку, на розі 2 Ave. і 7 St. і перекинулася на Middle Collegiate Church, визначну історичну пам'ятку 19 століття.

Shevchenko Scientific Society
63 Fourth Avenue
New York, NY 10003-5200

Phone: (212) 254-5130
e-mails: info@shevchenko.org

З М І С Т

<i>Askold Melnyczuk</i> . The Scream of the Future: On Encountering the Work of Mykola Bazhan	4
<i>George G. Grabowicz</i> . "The Historical Moment," an excerpt from the Translator's Essay on "Bazhan's 'Blind Bards'" and an excerpt from the poem's conclusion	7
An interview with Dr. Martha Bohachevsky-Chomiak	14
Доповіді, виголошені в НТШ-А	18
Статистика переглядів відеозаписів на YouTube каналі НТШ-А	21
Роман Куц - гість "Львівської політехніки"	22
Професійна діяльність членів НТШ-А: публікації, доповіді та конференції	23
Нові члени НТШ-А	25
Нові видання членів НТШ-А	26
Нові видання, спонсоровані НТШ-А	28
Подяка жертводавцям (09.01.2019-08.31.2020)	29
Переможці конкурсу молодих науковців ім. Платона Костюка	30
Вітаємо: Оксану Луцишину та Василя Махна з літературними нагородами	31

Нью-Йорк, вересень 2020 р.
10 вулиця між Бродвеем і 4-ою Авеню. Учні Grace Church School
під час пандемії навчаються в облаштованій зоні на вулиці

Фото Василя Лопуха

Askold Melnyczuk

The Scream of the Future: On Encountering the Work of Mykola Bazhan

Askold Melnyczuk

*History is the nightmare during which
I am trying to get a good night's rest.*
Humboldt von Fleischer
in Saul Bellow's novel *Humboldt's Gift*

First I'd like thank Vitaly Chernetsky and Virko Baley for inviting me to participate in today's celebration. I want to congratulate everyone here, as well as those involved behind the scenes, for what was clearly a massive effort. The resurrection of a poet who began publishing nearly a century ago and who has been gone almost fifty years is always something of a miracle; for a work in translation, it speaks both to the power coiled within the verse itself, and to the receptive spirit and heroic energies of the many translators, editors, introducers and publishers who have effected the resurrection and brought before us a being—for a book is a kind of being—who must regard us with as much uncertainty and hope as we do it. The hope of course is that both the book and its readers will make the effort of understanding each other.

Now, I've titled these remarks *The Scream of the Future: On Encountering the Work of Mykola Bazhan* and I preface it with the above epigraph. Humboldt von Fleischer was of course Bellow's fictional creation which he based on his sometime friend, the poet and fiction writer Delmore Schwartz, who was roughly Bazhan's contemporary and whose own work—I'm thinking particularly of his longer poems—shares, if nothing else, a lushness of diction and an ambition to encode a generation's polyvalent experience in verse. Humboldt's bon mot itself is a riff on Stephen Dedalus' celebrated pronouncement in James Joyce's *Ulysses* "History is a

nightmare from which I am trying to awake." Both have bearing on Bazhan's story.

At the start I want to apologize for being unable to fulfill my original charge which was to speak about the American reception of Bazhan's work—but that's for the simple reason that, aside from some of the people in this Zoom room, I am, as far as I know, one of the few Americans to have had the privilege of having seen the book, or rather the pdf, as it's only just been published in the last week or so. What I can offer you is something less grand, more intimate, and more personal than you might perhaps have hoped for. After all, any poem that matters continues doing its work no matter when or under what circumstances it was written. And that work consists of engaging the reader in a conversation with the most intimate, and often the most hidden, parts of themselves. Rather than contributing to the engineering of a human soul, poetry can encourage a process of soul-realization. This is true even for a poet as temperamentally rooted in material reality as Bazhan.

We live in an era that's defined by discontinuities. So-called "disruptions" in every sphere have become not merely the norm but a growth industry. Technology and ideology both in their own ways have rewired not only our history but our landscape: some statues are going down (often deservedly) and the new ones replacing them are forcing us to reconsider who it is we see when we gaze into history's mirror. Such discontinuities are occurring in literary studies as vigorously as everywhere else. Canons once believed immutable, writers considered foundational have faded into the background and new ones emerged to engage readers with their own compelling truths and visions. To take just one example, T. S. Eliot, once regarded as perhaps the single most important and transformative English-language poet of the first half of the twentieth century, goes largely unread by young American poets today. I do not say this elegiacally. The dynamism of the process has its own compelling logic.

The other point I'd make here is that disruption is nothing new. If we feel we're living in an age of reevaluation where shibboleths are dissolving under the stern gaze of a new generation's self-defined urgencies, only consider the life and times not only of Bazhan but of his contemporaries worldwide. (I suppose Eastern

Europeans didn't need to hear the edict Ezra Pound issued from his headquarters in London to Make It New for they had already begun the process on their own. But it may be worth taking a moment to get a bird's eye view of the kind of cultural revolutions convulsing the world as they were reflected in literature elsewhere around the globe during Bazhan's lifetime.)

In the US, Conrad Aiken in his cunning poem on Rimbaud and Verlaine had written: "We must take rhetoric and ring its neck." Half a century earlier, the English poet and critic Matthew Arnold had lamented that he found himself

"Wandering between two worlds, one dead
the other powerless to be born."
Stanzas from the Grand Chartreuse

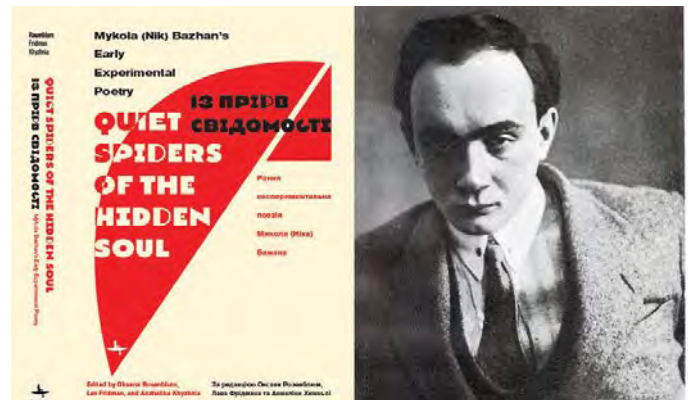
If there's a classics scholar in the audience I'm sure they'd quickly adduce lines from Horace or Homer who in fact noted that "very like leaves are the generations of men, one withers to let another be born...."

In Italy, Eugenio Montale and his circle extended the work of the French symbolists in poems whose obliquity prompted readers and critics to label them "hermetic." It's a term Montale disallowed because in fact literary movements, while providing us with convenient signposts, are for the most part only briefly useful to the writers themselves—for a moment they encourage a procedure, a way of writing that feels fresh. But any writer who understands their vocation recognizes that they are trying to do something which can't be formulated into an -ism, that procedures are starting points and not ends, and that their mission is to find a way to use language to convey to readers their singular sense of reality. It's a delicate task Montale describes this way:

I wanted my words to come closer than those of other poets I'd read. Closer to what? I seemed to be living under a bell jar and yet I felt I was close to something essential.... And my wish to come close remained musical, instinctive, unprogrammable. I wanted to wring the neck of the eloquence....

I mention all this apropos of Bazhan's own journey within the Ukrainian canon and to mark his emergence for the first time into an American context. His poetry, and perhaps secondarily his story and the story of his times have singular and important things to stay to us.

Now my mother had only this in common with T.S. Eliot: both insisted that one should read prefaces and introductions only as postscripts following one's encounter with the work itself. After all, each is a mediating agent, an interpretation of what it means to feel the heat and the chill, to sink into the muck of another being's lived

experience translated into language by, in this case, a verbal mix-master of genius. It is a procedure not without risk or challenges, I'll report, yet I nevertheless warmly recommend it as a starting point before one engages the often brilliant and hugely helpful apparatus erected around the work.

So let me begin by offering a brief impressionistic sketch of what it's been like to make Bazhan's acquaintance these last weeks. And let me confess at the outset that there's something about Bazhan's work that elicits a shudder—or rather several varieties of shudders. One sort one feels reading lines such as:

Look war in the face!
Death's better than sloth!
Don't wait for commands,
We shoot those who linger!

To a reader accustomed to Wilfred Owen and Ezra Pound's denunciation of Horace "non dulce non et décor" the lines sound harsh—until one remembers Pound in a younger mode, prior to his experience of war, albeit at a remove, writing "Damn it all, this our sour south stinks peace...."

So that's one kind of shock and shudder.

I remember Norman Mailer writing once in response to an uncomprehending critic's assault on a book: "Do not understand me too quickly," and that's good advice with Bazhan. As you read on you notice that you're witnessing the evolution of an intense and responsive sensibility, and the mood and sentiment of the later poems sound very different indeed.

Then there's the shudder of sensory and even sensual pleasure provoked by the sound of the poems. Reading the Ukrainian originals here I was struck by their intricate music—the haunting iambs of "Ia v krykakh vitry chuv daleku surmu boiu" and then "Ta krok biitsiv khvyluiue dalechin" (22, 60) which Glaser renders as "I heard in the windstream the trumpet of battle/And soldiers' footsteps stir the expanse."

Учасники презентації англomовного видання поезії Миколи Бажана. Вебінар.

Here, too, though, one mustn't grow attached to a particular kind of verbal melody as that continues to thicken and cloud over as the plot of history darkens. We move from battlefield to study, and the strained gravity of the inner life, the "life contained in a tweed jacket," as Turovsky translates it: "Shut the windows and lock the doors,--/Now it is your turn. The dry hysterics of the quill/Convulse on paper, in silence./A ruthless, heartless game of chase/Between the heart and the word." The language clots as it attempts to articulate in Bazhan/Turovsky's words, "The black tongue of human speech."

Then there is the fascinating question of the different approaches taken by the various gifted translators here. Ameila Glaser, for instance, mentions privileging the role of imagery in her translations, while also striving to where possible introduce alliteration, internal and end rhymes, along with an iambic meter, whereas in his translator's note Sean Monagle notes that he and his cotranslator Anzhelika Khyzhnyak aimed "to suggest...if...we could not convey fully the aural and visual richness of the language and imagery."

There is so much more to say. In closing I would like to call out George Grabowicz's translation and the revelatory introduction (because, yes, I did eventually work up the courage to ignore my mother and T. S. Eliot and plunge into the valuable critical apparatus here—and it is, incidentally uniformly lively and hugely clarifying). "Sliptsi," which Grabowicz renders as "Blind Bards," is a poem of great force and intensity—violent, meditative, bleak, rambunctious and bewildering, at least on the first couple of readings. What does one make of a simile such as this: "Like the lifeless water of werewolves"? or

"And our wells grow like trumpets/In a land of haidamak thickets."

Not to worry. "Do these roads ever lead the blind and the faithful... to the promised land?" asks Bazhan's speaker. The answer is yes—if you read Grabowicz's deeply informed, elegant introduction which succeeds in calming one's initial skepticism about Bazhan's youthful revolutionary ardor—and one begins to understand better and grasp more fully the radical task Bazhan set himself, while appreciating such moments of illumination as this: "In essence all movement longs for completion/And as soon as it starts it contains in itself/A primal equipoise."

The difficulties Bazhan presents are not so different from the challenges one faces reading David Jones's Welsh-inflected masterpiece "In Parenthesis" or "The Cantos" or the willed resistances created by countless contemporary poets. Difficulty has often been a deliberate strategy deployed by poets for a variety of reasons: out of political expediency or a recognition that common usage has been irredeemably debased, making it impossible to get closer to... life itself... and so a fresh approach is called for.

In her translator's note, Amelia Glaser observes that Bazhan sought to give "substance to memory." "The future is all in the past," he wrote. The oracle sounds like a warning and a portent of doom until we remember that the past logs not only history's failures and atrocities but also records triumphs, golden ages, the renaissance, and the promise that these too may one day return—that is, if we learn to attend, in Bazhan's words "to the peace in men's hearts." Or am I grasping at straws?

George G. Grabowicz

The Historical Moment*

George G. Grabowicz

As much as the dialogic or, indeed, the dialectical seem to be safe topics underlying as they do the then hegemonic Marxian discourse, the issues they are being applied to are fraught in the extreme: the nature of collective memory and its transmission — specifically the manner in which it is to be done and the very right to do so, and ultimately the most fraught issue of all, the nature of Ukrainian identity and who can speak to it and nurture it. That Bazhan is still addressing this as late as 1930–1931 suggests a certain boldness shading off into recklessness. Perhaps his key formal device for justifying the topic, for neutralizing in some way its explosive potential, is the convention or, more likely the mere pretense, of historicity. By calling his work a “historical poem,” or, as I have rendered it in my translation, as “a poem about history,” he seems to be “cloaking” it or “packaging” it in a less-than-offensive genre, like a period piece that can be forgiven its outworn eccentricities, buffering at least in some measure his discourse from the relentless requirements of orthodoxy. That this may well be a defensive, rhetorical tactic, or dodge, is suggested in part by the paucity of historical detail that he provides. Part I is almost entirely lacking in historical specificity or context — other than the name of Perebendia, which of course refers to a fictional character and in so doing seems to be mocking the convention, as if calling attention to Bazhan’s manipulation of convention, his very pretense of historicity. In part II, the historical material is adduced in considerable detail, ranging from the time of Mazepa and the fall and massacre of his capital Baturyn in 1708 to the hajdamak uprising of 1768, and the destruction

of the Zaporozhian Sich in 1775. With references to such historical characters as (Vasyl’) Kapnist, (Hryhorii) Poleytyka and (Wacław) Rzewuski the chronology is brought into the late eighteenth and early nineteenth century. But as much as these figures and the causes they stood for are genuinely historical, their presence in the poem is unabashedly nominal, essentially on the surface. They may evoke history, as do the various songs or legends or narratives in which they may figure, but this does not of itself make the poem historical. The time of the poem remains indefinite, suspended between that nineteenth century past and the early twentieth century, specifically the Stalinist present. Its historicity remains somehow putative, unsubstantiated (perhaps purposefully so) by other historicizing narrative detail; and it certainly does not alter or hedge on the allegorical thrust.

Опанас Сластіон. Портрет кобзаря Степана Артемовича Пасюги. 1910 рік

*An excerpt from the translator’s essay to Bazhan’s “Blind Bards” in *“Quiet Spiders of the Hidden Soul”: Mykola (Nik) Bazhan’s Early Experimental Poetry*, ed. Oksana Rozenblum, Lev Fridman, and Anzhelika Khyzhnia (Boston: Academic Studies Press, 2020), 141–161, here 153–154.

Curiously, too, the notion of the poem's historicity is undercut by its openly expressed and clearly nonhistorical but contemporary or trans-temporal meditation on the past and the future, on the impossibility of a "final future" (cf. II.590–591). This seems to implicitly challenge the Soviet dogma of a culminating or final stage of mankind's development, couched in the notion of a final revolution. It is given with passion—and clearly issues from the voice of the author — but it also implicitly refers to the present, not the past.

In the polysemous way the poem works, the notion of historicity may also project a different and unexpected nuance, which would particularly correlate with the long final monologue of the young bard at the end of part II and its examination of the way history turns on itself. Nightmarish questions—"Or maybe, you devil, the future is all in the past?/Or maybe, God damn you—for now it's forever—/ (All ears being deaf, all hearing now lost)/It's the scream of the future that's entombed in the graves?" (II.604–607)—meld time past and time future into a kind of metaphysics or indeed nightmare of history. If that is the case, the notion of the poem's historicity would need to

be expanded to see it as also commenting on, indeed specifically highlighting, its focus on the Stalinist period—in effect, suggesting something that could be read as "Blind Bards: A Historical Poem (of the Stalinist Period)." That of course is putting it literally, and Bazhan is protected by convention and rhetoric (and not all possible readings are read); but the opening to this reading is there in the text, which also says only a few lines later, "Strange specters are roaming around the bazaar ..." (II.644).

On the other hand, and not least of all, the pronounced psychological and ontological cast of the poem would seem to argue against its historicity—especially when it is used as a device of mediation, buffering, and self-protection. In its self-reflective mode—which is also defining—the poem is above all about feeling and about experiencing in the here and now. It is, among other things: a meditation on becoming a poet and entering a less-than-edifying guild (to put it mildly); being a brother to various unsavory types; suffering the pangs of creation; wandering blindly; stumbling, falling, and getting up again, only to fall once more. That may very well trump the late eighteenth and early nineteenth century taken together.

Тарас Шевченко. "Сліпий" ("Невольник"). Сепія. 1843

Сліпці / Blind Bards

Part II, conclusion*

І я на дорозі вселюдській співаю
 Про ярмарок світу, про діло і рух.
 Що вічності силою свою сягає ...
 Я бачу—
 сіяє огнем супокою й труда
 Козацька гураляня,
 чумацька ночівля,
 Чабанський нічліг, де шумить череда.
 Оце переможна й велебна торгівля
 Стяги побідні свої викида!
 Спокійний спочинок, досягнення борзі
 Достойному торжище людське дає.
 Аби не забув про козацтво своє
 Козак, стоячи на вселюдському торзі,
 Хоч він і потрапив у владний полон
 Орлових рублів та схизматських корон ...
 Капнисте!
 Полетико!
 Знаєте—
 хто ви?
 І ти, Кочубею!
 Ревухо,—і ти!

And now on humanity's path I can sing
 Of all world's market, of commerce and movement
 Extending its reach from here to eternity. ...
 I see—
 Cossack breweries,
 and Chumak encampments
 Innumerable flocks at rest
 lit up by the fires
 Of peace and prosperity. Noble and victorious trade
 Asserting its presence.
 And well-deserved rest—
 the fruit of the market.
 But at this all-encompassing fair
 The Cossack while captive of the Crown or the ruble¹
 Can still know his essence ...
 Must ever hold on to his essence ...
 Kapnist!²
 Poletyka!³
 do you know
 who you are?
 And you, Kochubei!⁴
 and you, Revukha!⁵

* *Quiet Spiders of the Hidden Soul*, 227-235, lines 511-653.

¹ Both of Bazhan's references here are to Russia, that is, the ruble with the eagle, and the "schismatic" (i.e., Orthodox) crown — although seemingly couched in a Polonocentric mode — not untypical for the Ukrainian late eighteenth century; see TE.

² Kapnist — most likely Vasilii (Vasyl') Kapnist (1758–1823), a Ukrainian nobleman (of Greek extraction) who was active as a civil servant and a moderately prominent writer in the Russian Empire. He was also an active supporter of Ukrainian rights and autonomy, and specifically wrote on the iniquity of serfdom, in effect slavery, imposed by Imperial diktat.

³ Poletyka — most likely Hryhorii Poletyka (1725–1784), writer and historian active in various Ukrainian and Russian imperial institutions, who constantly worked on Ukrainian history and rights.

⁴ Kochubei — most likely Vasyl' (1640–1708), although other prominent family members could be implied. From 1687 to 1708 he held high office in the Cossack Hetman state, led the pro-Moscow faction in the Hetmanate, and denounced Mazepa's impending plans to shift his allegiance to Charles XII and Sweden.

⁵ Revukha — Waclaw Rzewucki (1785–1831); eccentric and prominent Polish orientalist and traveler to the Near East; descended from some of the most aristocratic of Polish families (Rzewuski and Lubomirski); one of the first professional orientalists in Europe. Also known for his great interest in Ukraine, its Cossack traditions and especially its ethnomusicology; along with Arabic pseudonyms, he also called himself "Otaman Revukha"; founded on his Ukrainian estate in Savran (Odessa region) a school for bandurists, kobzars, and lyrists (*lirnyky*). Joined the Polish uprising of 1830–1831 and died during it under mysterious circumstances. In Bazhan's footnote in the 1931 publication of the poem (p. 59 of the Krawciw edition of 1969) he notes that he, along with Kapnist, Poletyka, and Kochubei, will be discussed in part III of the poem. This continuation has not been found, however.

Жан Жак Елізе Реклю. *Кобзар Остап Вересай* (1803 - 1890).
Ілюстрація до книжки "Земля і люди. Загальна географія" (т.5)

Ви ж нашого роду, черкаської крові,
В князях та графах, в орденах золотих.
В Петербургах, Варшавах сидять одуковані
Козацькі країни, кість наших кісток.
А ти репетуєш—забиті, запльовані!
Та це ж із братерського рота пльовок!
Він чесний, бо ситий,
він добрий, бо рідний,—
Плюне земляк, дак і дасть п'ятака ...
А те, що я—лірник мізерний і бідний?!.
Ну що ж!

Не доскочив!

Вже доля така! . .

Та сумнів старого каліку не змарче,
Бо я продаюсь,

коли сам продаю ...

І він увірвав ту розмову свою.

І озвався молодший, промовивши:

—Старче!

Стоїть над нами вік, як чорний частокіл,
І тінь його лягає на дороги,
І тінь, як меч нещерблений і строгий,
Рубає кожен шлях навідмаш і навпіл.
Чудні і трудні ходять оболоки,
Як постріл, пахне порох, дощ і тлінь.
І клоняться ліси—вітри ідуть високі,
І кругами втинають височінь.
Високий вітер править вищий лет,
Він заверта з перейденого кругу,
Накреслює собі свою дорогу другу
І прагне інших, нам незнаних, мет.
І, може, я вернусь, щоб твій зганьбити зір,
Те око виссане, уразище зловіще,
І, може, поведе тебе твій поводитир
На голе і глухе, як розпач, гробовище.

You're our own people, of Cherkassian blood,
Transformed into Princes and Counts, encrusted with gold.
Ensnconced in those Petersburgs and Warsaws,
Sit our newly ennobled, our own Cossack brethren,
Blood of our blood and bone of our bone.
And you claim they're repressed, they are spat on, you moan?
But if so—it is spit from a brother's mouth.
He's honest 'cause he's fed; he's good 'cause he's family ...
He'll spit, but a shilling will still fall your way
As for me—that I'm poor and a down-and-out player?
So what?

Wasn't quick enough.

My luck just ran out!

But here's an old cripple not hobbled by doubt,
For I still sell my wares,

I can still sell myself ...

And there he broke off his reply.

And the younger man answered by saying:

—Old man,

Standing over us is an age like a black palisade
And its shadow is cast on the roads and the highways,
A shadow like a honed and double-edged sword
Relentlessly cleaving each roadway in two.
The sky is all strange and the clouds are all ominous,
There's a smell of gunshot and rain and corruption.
Whole forests bend as powerful winds
Whirl in bigger and ever widening gyres.
The flight of the tempest churns higher and higher,
The cyclone veers from its earlier track
As the gale marks out a different path
And seeks out new goals of which we know nothing.
Perhaps I'll return to refute your vision,
Your eye that's sucked out and your festering wound.
And perhaps your own guide will transport you
To a graveside as bare and forlorn as despair.

І стане дід, і скаже внук—Дивись:
 Глибоку вкопано у землю домовину ...
 І дід в онуці не впізнає сина,
 Бо й сина був не упізнав колись.
 І ляжуть мертвяки, і встануть інші люди,
 Бо прийде час новий, і прийде люд новий,
 Що в творчій та чудній зненависті своїй
 Назве мене—підніжок і заблуда,
 А, може, скаже ще—сліпий і тощий скній.
 Що людям відповім?
 Що темні й упокорені
 Були супутники моїх блуденних літ?
 Що всі живі шматки,
 всі найдрібніші корені
 Мені виривано з моїх пустих орбіт?
 Що в забувнях блукав, коли наскрізь проходив
 Дорогами всіма і землями всіма?
 Що весь видимий світ,
 земні вагання й подив
 Не билися, як птах, на поверхні більма?
 Неправда це!
 Бо вишкрябок очей,
 Немов жадне зерно, збирає вільгість світу,
 Росу усіх доріг
 і зори всіх людей,
 І не вгамовує жагу свою неситу!
 Неправда це!
 Нема кінця дорозі!
 Останнього майбутнього нема!
 Невже ж всі ми проходимо сліпма,
 Чужі для нас невидимій тривозі?!
 Тривого! Земна тривого!
 Як не бачить тебе—
 хай почуть,
 Слухаючи дороги,
 Що перед мене пануть!
 Невже ж ти проходиш мимо?
 Мої тропи минаєш неевже?

The old man will stop, and the grandson will say: look
 The coffin is buried deep in the ground ...
 But the old man won't see the son in his grandson
 Because he once also did not recognize his son.
 And the dead will lie down and others will rise up
 For a new time will come bringing new people with it
 Who in their clever, strange and malicious way
 Will call me a craven intruder
 A blind, wretched minion.
 And how shall I answer?
 That my companions
 Of the lost years of wanderings were dim and benighted?
 That all the living tissues, the tiniest roots
 Were time after time ripped out of my sockets?
 Or that I would always just blunder
 Through the world's alleys and byways,
 And never see the mystery and wonder
 Of the living world,
 like the flight of a bird,
 because of my blindness.
 But that is a lie!
 For these aborted eyes
 Absorb like a thirsty seed all the world's moisture
 The dew of all the roads,
 the vision of all the people
 And never slake their insatiable thirst.
 And that too is a lie!
 For this road has no end.
 There is no ultimate future.
 Or do we just blindly pass by
 Oblivious to the fear we can't see?
 Fear! Fear of this world!
 How can one not see you—
 not hear you
 When one listens to the roads
 That stretch out before me!
 Do you just pass me by?
 Do you just skirt my tracks?

Опанас Сластіон. Кобзар Дмитро Скорик. 1876 р. туш, перо, олівець. 23.4x16 см.

Зверху напис: "Кобзарь Дмитро Скорик, с. Нехристівка, Лохв. повіту. Плач невольників. Удова і три сини. Конівченко. Олексій попович. Три брати Озовські. 1876 р. Пириятин, Полт. губ."

Невже ж мені сонно і німо
 Лежать на дорогах крижем?
 Погнити в баюрищах серцю сліпото!
 Блукає звалашена й темна земля.
 А, може, могили—колиски живого,
 Де б'ється в тривозі живе немовля?
 А, може, в минулім прийдешне, дияволе?!
 А, може, проклятий,—і це вже повік—
 Всі вуха поглухли, всі вуха прогавили,
 В могили заритий, майбутнього крик?
 Невже збожеволіло наше минуле,
 Невже ж всі поглухли, посліпли, поснули?
 Невже тільки вічно незрячий блажен?
 Й ніхто не вчитає його письмен?
 Читати могили, чи гинути в бурях—
 Ідем, чортів діду, ідем!
 Сліпці умирають на гордих Савурах
 Чи під парканами корчем?!
 —Помреш, як собака, як вигнаний зайда.
 Догравай, юродивий, спотворену гру!
 Чого тут розсівся?

Підводься і гайда!

А я на базарі своєму помру ...
 Молодший підвівся,
 і одягу помах
 Війнув у лице сліпакові здаля
 Тим дмуханням запахів, ланцю знайомих—
 Плісени, поту, цибулі й гнилля.
 Не ворухнувся старий,
 не поглянув,
 І гладила корбу рука лірача,
 І десь недалечко водир дідуганів
 Сопів, догризаючи шмат калача. Приблуда руками
 намацував тропи, Хитався,
 ставав

спотикався

ішов

Am I to lie in the road mute and prostrate
 And rot in the swamp of a blinded heart?
 The earth wanders on dark and castrated.
 Or perhaps the graves are but cradles of the living
 In which a live infant struggles in its fear?
 Or maybe, you devil, the future is all in the past?
 Or maybe, God damn you—for now it's forever—
 (All ears being deaf, all hearing now lost)
 The scream of the future is entombed in the graves?
 Did our past just go crazy?
 Did they all just go deaf, or go blind, fall asleep?
 Can only he who is blind be the one who is blessed?
 With no one remaining to decipher his writings?
 To read the graves or to die in the storms—
 Let's go old man, the devil take you, let's go.
 The blind bards are dying on their proud Savur hilltop
 Or is it in spasms, and in ditches?
 —You'll die like a dog, like a banished stranger.
 Put an end, you holy fool, to this monstrous game.
 Why are you sitting here?

Get up and get going!

And I'll die right here in my own bazaar ...

The younger one got up

and the sway of his clothes

Wafted to the old man from a distance

A bouquet of all too familiar smells:

Of decay and of sweat, of onions and mold.

The bard did not stir,

did not cast a glance,

His hand only stroked the wheel of the lira,

And somewhere nearby the old man's guide

Wheezed as he gnawed the last of a pie.

The intruder was feeling the trail with his hands

He was swaying,

and stumbling

falling

and walking.

Зашпортувавсь, падав у грузні сугроби,
В ядучі баюри,
і зводився знов.

Все далі і далі,
все тихше і тихше,
Й ущухло глухе шарудіння ходи.
І озвався старий, тишину перемігши:
—Вставай, поводирю!

А йди-но сюди!

Блукають базаром примари непевні,
Пахощі, спогади й тіні самі ...
Чекають на нас у базарній харчевні,
У тихій і теплій, веселій корчмі.
Послухай мене,

нерозумний нетяго,

Послухай дитино, старого сліпця:
Людині дано найутішніше благо—
Вслухатися в людські спокійні серця.
Ходім поводирю! . .

And stumbling again he would fall into ruts
And large stinking puddles,
just to get up once more.

Ever further and further,
fainter and fainter,
Till the sound of his walk disappeared altogether.
And the old man spoke up overcoming the silence:
—Get up, guide!

Come, get yourself here!

Strange specters are roaming around the bazaar,
Vague smells and memories and shadows appear ...
But they're waiting for us in the market roadhouse
In the quiet and warmth of that welcoming inn.
So listen here,

my naïve waif,

Listen my child, to an old and blind bard:
The greatest of gifts that may come our way
Is to listen and hear the peace in men's hearts ...
Let us go then, my guide ...

Translated by George G. Grabowicz (2019)

Кобзар Іван Іович Кучугура-Кучеренко (1878-1937)
Останній кобзар Слобожанищини

An interview with Dr. Martha Bohachevsky-Chomiak
on the occasion of the publication of her latest book:

*Ukrainian Bishop, American Church:
Constantine Bohachevsky and the Ukrainian Catholic Church*

Martha Bohachevsky-Chomiak, a Phi Beta Kappa graduate of the University of Pennsylvania, received her MA, Ph.D. and Russian Institute Certificate from Columbia University, where she specialized in Russian intellectual history. She has taught Russian and Ukrainian history, directed research programs at the National Endowment for the Humanities in Washington, DC and developed the US Fulbright Programs in Ukraine. Publications: *Spring of a Nation: Ukrainians in Eastern Galicia in 1848* (1967); *S.N. Trubetskoi: An Intellectual Among the Intelligentsia Prerevolutionary Russia* (1976); *Feminists Despite Themselves: Women in Ukrainian Community Life 1884-1939* (1988); *Duma Ukrainy Zhinochoho Rodu* (1992); *Political Communities and Gendered Ideologies in Contemporary Ukraine* (1994); *Milena Rudnytska: Statti, Lysty, Dokumenty* (Lviv: 1998).

AP: *In your earlier publications you have focused mainly on intellectual history and on women studies. What prompted you to select a theme which appears to be quite distant from your former areas of interest?*

MB-C: I view scholarly disciplines as tools for the organization and consumption of knowledge, so I appreciate your use of the term “appears” — it’s such a useful word in our line of work. Our generation was early battered by palpable results of causes. The contemporary human rights movement of our youth was closely intertwined with spiritual yearnings, both in the USA and USSR. The issue of causation dominated family discussions when my elder siblings were at home — the fall of Rome, the Habsburgs and Romanovs, the heated discussions on American economy and jurisprudence and, of course, politics great and very small. At the University of Pennsylvania, the elderly Otakar Odlozilik focused on causes, as did Oscar Halecki and the Russian historian Michael Florinsky the following year in my first years at Columbia. Fritz Stern and Peter Gay lobbed varieties of historical discourse at the first-year graduate students. But it was in the seminar at the Russian Institute run by Henry Roberts that I began to appreciate the term fully. Roberts was steeled not only by World War II but especially by the events occurring in the first years of post-war Europe. I remembered Roberts struggling with explanations: “on the one hand, while on the other and before you know it, you’re out of hands.” As an undergradu-

ate I took a variety of courses, and in graduate school seriously considered switching majors into literature. When I delved into modern Russian history (my undergraduate Russian professor was the younger Riasanovsky, Alexander) pushed me into the murky labyrinths of Russia’s attempted liberalism, with its religio-philosophical bent. Marc Raeff, who had just joined the Columbia faculty, tried to talk me into working on the history of the Russian Orthodox Church, but I was deep into the Russian Psychological Society. Religion was never far from these topics: Alexander Schmemmann was on my defense committee, and Rev. Georges Florovsky provided an introduction to *Trubetskoi: An Intellectual among the Intelligentsia*, which was based on my dissertation. As I taught Western Civilization and various courses on Russian and Eastern European history, I continued my research on the Russian philosophers who vainly sought to reform their country politically and free their Church from governmental control. I spent a year at Harvard with Richard Pipes trying to stitch a broader study of the group, but the manuscript did not interest the publishers. I drifted away from the passionate existential searching of the Russians, became involved in the Lypynsky project and eventually began to grapple the new discipline of women’s studies.

Far back in my childhood I struggled to understand both religion and the moral underpinnings of my life, and the fact that I continue to be a practicing Catholic attests to that never-ending quest. The saga of the Ukrainian Catho-

lic Church, with its dramatic history and now resurgence *globally* was always an interesting topic, but I was not one to take it on. At times my relationship with the Ukrainian community in the USA was complicated. I did not want to touch as contentious a subject as the Ukrainian Catholic Church and its relationship with the society.

It was only in the new millennium that I succumbed to the combined pressures of the then living Cardinal Lubomyr Husar and the memory of the pleas of my long-deceased father. I envisaged a nice life-and-times story, but it was far from that. Many a time, as I struggled with establishing the facts, I remembered Roberts' three hands.

AP: *Your present study investigates the struggle of the Ukrainian Catholic Church during the life of one bishop through which it attempted to maintain its autonomy on two continents and in two different political systems in the course of the turbulent twentieth century. What special qualities did this Church possess and which personal traits of the distinguished prelate might have contributed the struggle's success?*

MB-C: You'd think that the underlying nature of what in our youth was known as the Ukrainian Greek Catholic Church of the Byzantine Rite would be the central issue with which the laity interested in religion would grapple. A few young men of the Western Ukrainian intellectual elite did become interested in religio-philosophical issues in the inter war period, and carried that interest to the Western countries where they settled after WWII. But that interest quickly turned to recommendations to the clergy on the structure of the church.

Ukrainian folk beliefs and traditional family values intertwined with Christianity's understanding of innate human rights in the early centuries of Ukraine's cultural development. Even if one questioned God (and how many had the time or energy for that?), the church, through the nineteenth century, was a physical object in the village that was welded into all that was beautiful in tradition. When Christians increasingly became mobile, they carried their own Christianity abroad and since that was anchored in the church, they built the church wherever a group of Ukrainian Catholics settled.

Before the end of World War II, it was difficult to get Ukrainian clergy to serve in America. The Ukrainian elite saw America as a rough pioneer land of little cultural consequence. Metropolitan Sheptytsky was one of the few who recognized the USA's potential, but even he disliked the loud disorderly New Land and was happy to stress that responsibility for the Ukrainian American Church lay upon the American bishop.

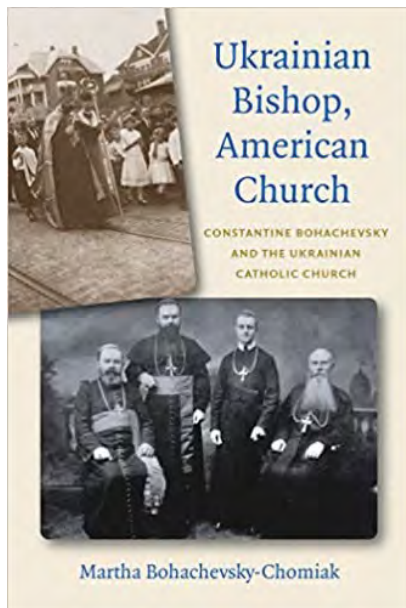
For the first Western Ukrainian immigrants to the

United States, the church was an essential element of any Ukrainian community. Its existence was often taken for granted and to this day many Catholics and non-Catholics alike presume that the Catholic Church is rich. They forget that the church, even for its most ardent believers, is both a human organization as well as a means toward the spiritual. Unfortunately, Jesus did not endow many of His followers with the power of miracles, and all churches have to balance their dual existence in the human and spiritual sphere.

The Ukrainian migrants in America petitioned Lviv for priests and built their own churches with their own money. In America, the reality with which the clergy had struggled for centuries faced the laity — how to maintain the church and how to support the clergy? The clergy fought modern idolatry — secularism and materialism — and did what they could to foster the growth of spirituality and the knowledge of Christianity. In the United States the Ukrainian immigrant society expected the Church to also ensure the preservation of Ukrainian language and culture. Seemingly minor issues — calendar, quality and location of icons, kind of vestments, and the continued use of Church Slavonic as language of worship — consumed public interest. Naturally, private ambitions played their part, as did the reluctance of the dominant Roman Catholic Church to accede to the presence of married clergy.

The first Ukrainian bishop in America, Soter Ortynsky, vainly sought to be a leader of both the Ukrainian Catholic Church and the society. After his death in 1916, almost a decade of clergy self-rule proved to be inadequate to maintain a united functioning church. Bohachevsky, the new bishop in 1924, saw a way out of the interminable public squabbles in the Ukrainian churches in the American practice of the separation of the Church and State, with the Ukrainian society (largely through the community credit unions) playing the role of the state. A bitter power struggle almost destroyed the rickety administrative structure of the Ukrainian Catholic Church in the USA. In the end Bohachevsky prevailed because the people recognized that he was *struggling* for the independence of the Church from outside control. Bohachevsky's nerves of steel were praised for *his* success, the Bishop credited God's Providence and the people's support. He sought to build up the Church and shore up the community through a network of educational structures.

An intellectual tradition in the church remained, and it is now actively pursued in Ukraine and somewhat mildly abroad. Perhaps we will see studies on the nature of the married clergy, the fate of their progeny, the slow process of the "Uniate" church to become a bridge of unity with the Orthodox. I see signs of such future studies in Ukraine's immediate future.

“This excellent study presents a broad panorama of religious, political, and cultural history of Ukrainians in Europe and North America in the twentieth century. Following the steps of her protagonist, the author brings her reader to Lviv and Innsbruck, Peremyshl and Rome, Philadelphia and Chicago, skillfully exploring diverse religious contexts in lucid and engaging narrative. A fruit of many years of first hand archival research, this book makes an important contribution not only to Ukrainian and American ecclesiastical history but also to the study of vital and often vexing issues of ecumenical relations and intercultural communication between Christians of East and West.”

Yury P. Avvakumov, University of Notre Dame

AP: *Your monumental study of more than 500 pages is based on archival deposits in the United*

States, the Vatican, Ukraine and Poland. Which archives have been most valuable for your study? Have you encountered any difficulty in finding the material necessary for a successful completion of your project? Were there any surprises which you would like to relate?

MB-C: I had worked in the Lviv and Peremyshl (Przemysl) archives before Ukraine’s modern independence, researching other topics, so that this time it felt like a return. The staff was very helpful and forthcoming, especially in the Lviv Historical Archives and at the Stefanyk Library. Cardinal Metropolitan Husar had kindly recommended me to the proper Vatican authorities for access to the Vatican Secret Archives and to the holdings of the Congregation for the Eastern Churches. Both *the Secret Vatican Archive and the holdings at the Congregations for the Eastern Churches* provided essential, even if painful, sources. I relied on *helpful* colleagues for help translating Latin, French, and Italian sources. The Vatican archives provided genuinely new information. I was able to order the necessary Xeroxes and even a CD of sources.

Metropolitan Constantine Bohachevsky was a stickler for detail and order, especially in the manner in which he ran his office. I therefore expected at least from the Philadelphia Church archives orderly filing cabinets, from which I would be issued appropriate documentation. That was not the case. I was not able to access the Philadelphia Archbishop’s archives, which still remains closed. Much of the historical materials, however, have been transported to the Ukrainian Museum and Archive in Stamford, CT. The Archive, although under-staffed and under-funded, is continually expanding its holdings while at the same time engaged in a *Titanic* task of organizing its rich materials. The staff is very helpful and the whole atmosphere of the

former College and Preparatory Boys Academy very welcoming. The buildings now also house the offices of the Stamford Eparchy and serve as an informal community center to the growing group of Ukrainian migrants. I also used the Library of the St. Josaphat Ukrainian Catholic Seminary in Washington, D.C. It houses the fullest collection of the early *Eparkhialni Visti*.

My whole book is based on these archival materials; the primary sources often yielded dramatic information I had not expected. The vast variety of sources, many previously inaccessible or overlooked, allowed me to tell yet another previously unknown aspect of Ukraine’s rich history. I don’t claim a grasp of the full picture of the past I describe, but I do hope to stimulate interest in some of the issues I highlight — the relationship of structured societies to organized churches, characteristics of Ukrainian social and political discourse, memorialized events vs. historical representations, traditional practices in new settings and, of course, the role of individuals and their view of the world.

Even here, I would like to thank again the many people who readily helped me throughout the long research process, especially Bishop Basil Losten who readily listened to my complaints and lamentations.

AP: *One of the goals which every historian aspires to attain through laborious research and unbiased analysis, is the final product’s objectivity. Maintaining personal detachment throughout the lengthy research and writing process is not an easy task to achieve for most scholars but it must be an especially challenging task for a close relative of the main character under investigation. Could you describe your experience as both a research investigator and as the niece of the principal actor in the drama?*

MB-C: Given my propensity to first criticize and then work, I knew I would not gild my uncle. I openly address my reluctance to take on this project: I don’t think

its seemly to write about one's family except for memoirs. I grew up in a community where the name Bohachevsky was not only known, but the actions and inactions of its best-known member publicly judged. I was not interested in bitter confrontation within the Ukrainian community; I had experienced some of them personally and painfully. I resented being asked by Cardinal Husar to research Bohachevsky's life, and complained loudly to my husband, who in contrast to me kept being excited – indeed, invigorated – by the whole project.

The book was difficult to write because so much of it is about petty and ugly and recurrent aspects of our communities. I resented how even in my lifetime in America a disagreement on church policy or on marginally religious matters not only once again split the American Ukrainian Catholic Church, but also pushed away the children of its pioneers from what by right should have been their heritage.

Work in the Vatican archives demonstrated how the events in a small sliver of the Catholic Church impacted the decisions of the Papacy, and tarnished the image of Ukraine.

I saw the disconnect, I was living through dramatic events in Ukraine and digging into an ugly buried past that diminished our society yet did not prevent it from repeating its former missteps.

In the writing and rewriting of the book I got to know both Constantine Bohachevsky and his world, so in the end I suppose I did write a book on the life and times of the first Metropolitan of the USA.

AP: *Most readers of your excellent study would agree that one of the most admired qualities of Bishop Constantine has been his stress on the significance of education. It just so happens that both of us are products of St. Basil Academy, an institution for women the prelate established in the suburbs of Philadelphia during the first decade of his pastoral work on this continent. To what degree do you think our experience at the Academy may have contributed to your decision to undertake the arduous task that has been the subject of our discussion?*

MB-C: You are absolutely right. Kyr Constantine saw the salvation of the Ukrainian immigrant community in the education of its youth, with equal stress on an understanding of Christianity and an appreciation of intelligently understood Ukrainian heritage. From the very first months of his arrival to America in 1924 he became personally involved in the education as well as in the religious formation of the young women who selflessly entered the Order of Saint Basil the Great. He persuaded the Basilian sisters of the need for educated Ukrainian women. The

Academy at *Fox* opened in 1933. Its teachers encouraged the students to pursue all fields of learning. The excellent science laboratory with its then modern outfitting, under the loving care of Sister Bohdanna was meant as a slight nudge for the students to see the world beyond the traditional interests of the young women. Bohachevsky left the running of the high school to the sisters, relieved that the arrival of the experienced Mother Maria Dolzhytsky assured the presence of an educated Ukrainian nun who could stand her ground in the inevitable competition for students with the Roman Catholic schools. To exist, the Academy needed a larger paying base than the Ukrainian community provided.... As you remember the Ukrainian speaking contingent including the boarding school girls was at the best a tenth of the entire student body. Under Sister Solomia's direction we read the Ukrainian poets of the 1920s and the 1930s and mimeographed a journal of news and of our literary works. Bohachevsky's prize educational achievement, in addition to the parish school network, St. Basil College, met the same fate a few decades earlier. St. Josaphat Seminary in Washington DC continues to function. Bohachevsky trusted the Ukrainian immigrant society to support the formal Ukrainian American school. But the trust did not hold through the generations. This year after three quarters of a century the Academy was forced to close.

I personally owe the Academy not only a solid education and good social grounding, but also the skills that gave me an advantage at the University of Pennsylvania. I knew how to take notes well and I could compose on the typewriter. On the other hand, the nuns of course steered us into Catholic women's colleges. For me personally that was not an option. I wanted to go to a large university where no one would know my surname. Through the years, maybe because I wanted to prove to the nuns that one could be a good Ukrainian Catholic in a broader non-Catholic environment, I kept in touch with the Academy. And finally, to answer your question, yes, the *Ukrainian Bishop, American Church* is indebted to the Academy and to all who built and maintained it.

Anna Procyk, Prof. Emerita, KBCC of the City University of New York

ДОПОВІДІ, ВИГОЛОШЕНІ В НТШ-А липень - грудень 2020 року

Координує Василь Махно

У НТШ-А академічний рік 2019-2020 рр., не з власної волі, завершився у березні. Оскільки ситуація з COVID-19 в Нью-Йорку наближалася до критичної, то будинок було зачинено і традиційні програми, що тривали до кінця травня, вирішено було перевести, як чинили усі академічні інституції у світі, у віртуальні зустрічі-вебінари. Для цього потрібно було перелаштувати звичні форми праці, освоїти технічні премудрості ZOOM, по-новому укласти програму наших подій.

10 жовтня 2020 р. НТШ-А розпочало свою програму 2020-2021 рр. круглим столом «Україна у переддень виборів в Америці», в якому узяли участь відомі політологи

*Адріан Каратницький,
Олександр Мотиль та
Микола Рябчук.*

Під час розмови учасники ділилися своїми поглядами на актуальні проблеми сучасного політичного

життя України та її місця у глобальному контексті. Усі зійшлися на тому, що найголовнішою подією політичної осені 2020 року можна буде уважати вибори президента США й від того, хто стане господарем Білого дому залежатиме й ситуація України на міжнародній арені, а відтак вирішення за давніх внутрішніх кризових проблем: російсько-українська війна, економічна політика, тощо. Непроста політична та економічна ситуація штовхатиме Україну шукати підтримки в американців та європейців. Зрештою, зважаючи на пандемію та загострення внутрішніх суперечностей Америки та Європейського Союзу, сподіватися на негайне виішення українських проблем – не варто.

Дмитро Гуляєв

Роман Широков

7 листопада 2020 р. відбувся наступний захід, підготовлений Медично-Біологічною Секцією, з ініціативи директора Секції Романа Широкова.

З доповіддю «Чи існує генетична схильність до інсульту?»

виступив український вчений у цій галузі кандидат медичних наук *Дмитро Гуляєв*. Промовець розглянув питання генетичних дефектів, що спричиняють одногенні синдроми інсульту; генетичних дефектів, що обумовлюють ризик основних підтипів ішемічного та геморагічного інсульту; спадкових причин «сімейного інсульту»; впливу генетичних чинників на відновлення після інсульту; фармакогенетики, тобто генетичної обумовленості особливостей дії ліків на організм та покращення діагностики, передбачення та лікування інсульту.

21 листопада 2020 р. відбулася презентація двомовного видання Миколи Бажана

**"Quiet Spiders of the Hidden Soul":
Mykola (Nik) Bazhan's Early Experimental Poetry**
(Academic Studies Press, 2020)

була представлена упорядниками та перекладачами, що доклали багато зусиль для з'яви чи не першого англomовного книжкового видання Миколи Бажана, одного із найважливіших українських поетів двадцятого століття. Про особливості Бажанової поезики розповів *Аскольд Мельничук*, а про специфіку перекладацьких стратегій - *Лев Фрідман*, *Галина Бабак*, *Анжеліка Хижня*, *Шон Монеїгл*, *Світлана Лавочкіна*, *Остан Кінь*, *Григорій Грабович*, *Ірина Шувалова*, *Роман Туровський* та *Оксана Розенблюм*. Усі перекладачі прочитали свої переклади. Вів презентацію *Віталій Чернецький*. Це видання побачило

світ завдяки іменному Фондові НТШ-А Івана та Елизабети Хлопецьких.

10 грудня 2020 р. виголошено дві співдоповіді на тему

**«Демографічна ситуація в Україні:
стан, перспективи, виклики»**

академіком *Еллою Лібановою* та дійсним членом НТШ *Василем Лопухом*. Обидва доповідачі зійшлися на думці, що система демографічних процесів Україна переживатиме непрості процеси, які впливатимуть на усі сфери суспільного, економічного і культурного життя. Е. Лібанова детальніше зупинилася на демографічних процесах в Україні, окресливши перспективи та виклики передбачуваних складнощів, заторкнула питання перепису населення та міграції. В. Лопух представив демографічні особливості української спільноти в США, проаналізувавши найважливіші тенденції та характеристики у порівнянні з іншими спільнотами. Питання демографії та міграції потребують, на думку вчених, ретельного вивчення для прогнозування економічних та суспільних моделей розвитку.

**ДЕМОГРАФІЧНА
СИТУАЦІЯ В
УКРАЇНІ: СТАН,
ПЕРСПЕКТИВИ,
ВИКЛИКИ**

16 грудня 2020 р. **Математично-Фізично-Технічна Секція** запросила виступити на зум-каналі НТШ математика, професора Тексаського університету *Ростислава Григорчука* на тему

**«Від парадоксу Банаха-Тарського
до проблем сучасної математики»**

Математичний парадокс Банаха — Тарського, або парадокс подвоєння кулі, стверджує, що тривимірна куля рівноскладена двом своїм копіям. У доповіді було розглянуто: парадокс Банаха-Тарського та проаналізовано можливість створення з матеріалу однієї кулі двох повних її копій, поняття аменабельності, введене фон Нейманом в 1929 році, питання існування геометрій з дивовижним ростом об'єму куль, в яких радіус прямує до нескінченості та алгебраїчну версію відомого питання "Чи можна почути форму барабана?".

Модерував – директор Секції *Роман Брух*.

Спільні вебіари Наукового Товариства ім. Шевченка, Українського Інституту Америки, Координаційного Комітету Допомоги Україні та VoxUkraine

November 13, 2020

Forgotten Bastards of the Eastern Front: American Airmen Behind the Soviet Lines and the Collapse of the Grand Alliance

A riveting story of World War II from the author of *Chernobyl*, winner of the Baillie Gifford Prize for non-fiction. In November 1943, with the outcome of the Second World War hanging in the balance, the Allies needed a new plan. The Americans' audacious suggestion to the Soviets was to open a second air front, with the US Air Force establishing bases on Soviet-controlled territory. Despite Stalin's obvious reservations about the presence of foreign troops in Russia, he was persuaded. Operation Baseball and then Frantic were initiated in early 1944 as B-17 Superfortresses were flown from bases in Italy to the Poltava region in today's Ukraine.

Award-winning historian Serhii Plokhyy tells the gripping, little-known story of this encounter between American and Soviet soldiers and how their collaboration quickly fell apart, mirroring the transition from the Grand Alliance to the Cold War. Soviet secret policemen watched over the Americans, shadowing their every move. A catastrophic air raid by the Germans revealed the limitations of Soviet air defenses. As their initial enthusiasm turned into disappointment, the American soldiers started calling themselves the Forgotten Bastards of Ukraine. Ultimately, no common purpose could overcome their cultural and political differences. Drawing on newly opened Russian archives as well as CIA records, *Forgotten Bastards of the Eastern Front* offers a riveting bottom-up history of one of the Second World War's most unlikely alliances.

Serhii Plokhyy (Plokhii) is Mykhailo Hrushevsky Professor of History and Director of the Ukrainian Research Institute at Harvard University, where he also serves on the Executive Committee of the Davis Center for Russian and Eurasian Studies.

December 3, 2020

Ukrainian Economy in 2020 and Beyond

The Shevchenko Scientific Society, the Ukrainian Institute of America, the Coordinating Committee to Aid Ukraine, the Kyiv School of Economics, and VoxUkraine presented a panel which discussed Ukraine's economy in the age of the pandemic.

Yuriy Gorodnichenko is Quantedge Presidential Professor at the Department of Economics, University of California – Berkeley. He received his BA and MA at EERC/Kyiv-Mohyla Academy (Kyiv, Ukraine) and his PhD at the

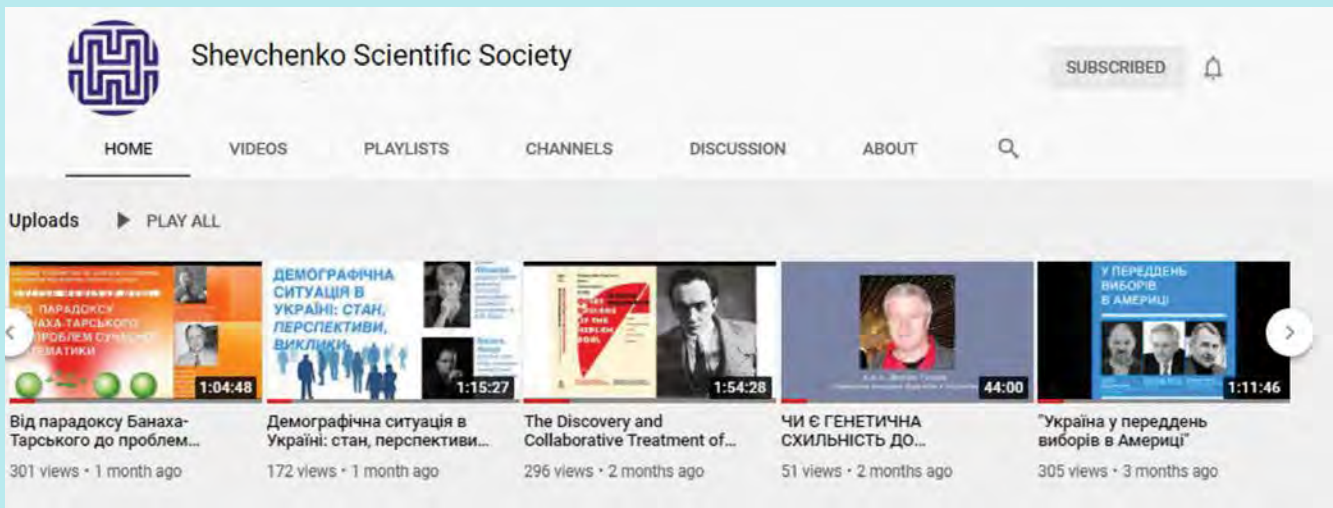
University of Michigan. Yuriy is a member of the Shevchenko Scientific Society.

Tymofiy Mylovanov is KSE president and the Minister of Economic Development of Ukraine in 2019-2020. He earned his PhD in Economics from the University of Wisconsin Madison in 2004 and has taught at the University of Bonn, Penn State University, the University of Pennsylvania.

Daryna Marchak is a head at the KSE Centre for Analysis of Public Finance and Public Governance and an operational director of Prozorro.Sales. Previously Daryna worked for the World Bank, the Reanimation Package of Reform, and was an advisor to the Minister of Cabinet. In 2014-2015 Daryna worked in the Ministry of Finance of Ukraine.

Ilona Sologoub is CEO of VoxUkraine.

Статистика переглядів відеозаписів на YouTube-каналі НТШ-А

Назви відеозаписів подій в НТШ-А на каналі YouTube	Кількість переглядів
1. Церемонія вручення нагороди "Премія Фонду ім. Платона Костюка"	58
2. Від парадоксу Банаха-Тарського до проблем сучасної математики	286
3. Василь Лопух. "Сучасні демографічні тенденції в Україні 2019"	149
4. Презентація збірки: «Quiet Spiders of the Hidden Soul: Mykola (Nik) Vazhan's Early Experimental Poetry	287
5. Дмитро Гуляєв. "Чи є генетична схильність до інсульту?"	51
6. Україна у переддень виборів в Америці	304
7. "Золотий гомін" Павла Тичини	250
8. Вшанування Жертводавців нашого Товариства	49
9. 100-річчя від Дня проголошення Західно-Української Народної Республіки (Анна Процик)	63
10. 100-річчя від Дня проголошення Західно-Української Народної Республіки (Ігор Гирич)	58
11. 100-річчя від Дня проголошення Західно-Української Народної Республіки (Орест Попович)	221
12. Віктор Венглевич. "Українці у польських таборях"	72
13. Борис Люшняк. «Пандемічний грип: підготовка до нежданого»	146
14. Генадь Побережний. «Концепція геноциду Рафаїла Лемкіна»	131
15. Марта Богачевська-Хом'як. Ukrainian Bishop, American Church: Constantine Bohachevsky	111
16. Роман Куц. «Звуколокаційні особливості кажанів та незрячих при створенні чутливості датчиків роботів»	51
17. Ольги Хоменко. "Зустріч культур: знайомство Японії з українською літературою"	92
18. З нагоди 20-річчя видавництва та журналу "Критика" (1997-2017)	98
19. Василь Махно. «Дім на сімох вітрах»	751
20. Василь Махно. «Світ – порожній сабвей»	265
Загальна кількість переглядів	3493

ПРОФЕСОР ЄЙЛЬСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ РОМАН КУЦ - ГІСТЬ "ЛЬВІВСЬКОЇ ПОЛІТЕХНІКИ"

Д-р Роман Куц, професор відділу (школи) Інженерії та прикладних наук Єйльського Університету; Дійсний член НТШ, Голова Контрольної Комісії НТШ-А. Навчався і Іллінойському Технічному Інституті. Ступінь Доктора Електротехніки (PhD) здобув у Колумбійському Університеті в Нью-Йорку.

На початку березня 2020 року Національний університет «Львівська політехніка» мав можливість спілкуватися з професором Романом Куцом (Школа інженерії та прикладних наук Єйльського університету, США).

Професор є відомим фахівцем з опрацювання цифрових сигналів, зокрема, мовних, діагностування ультразвукових сигналів в медицині. Очолювана ним Лабораторія інтелегентної сенсорики досліджує опрацювання цифрових сигналів отримання інформації даними сенсорів та впровадження розумних сенсор-

них систем. Переймаючи досвід біологічних систем сприймання інформації таких як ехолокація кажанів, ці ідеї впроваджуються в біометричні та нейроморфичні сенсорні системи роботів.

Протягом перебування професор Роман Куц прочитав для працівників, аспірантів та студентів - магістрів лекцію на тему: «Вдосконалення акустичних сенсорів для роботів з використанням досвіду ехолокації незрячих». В основі запропонованої ідеї – використання досвіду біологічних сонарів кажанів. Цей досвід може бути використано для потреб незрячих людей. Порушені при спілкуванні з професором проблеми актуальні, зокрема, як для Інституту комп'ютерних технологій, автоматики та метрології так і для НУ «Львівська політехніка» загалом.

Орест Івахів,
проф., д.т.н., Національний університет «Львівська політехніка», Голова Українського Інженерного Товариства у Львові

*Зустріч в університеті "Львівська політехніка":
Професори: Юрій Бобало - ректор, Роман Куц, Орест Івахів*

ПРОФЕСІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ЧЛЕНІВ НТШ-А: ПУБЛІКАЦІЇ, ДОПОВІДІ ТА КОНФЕРЕНЦІЇ

Марко Андрейчук

Публікації:

“Vlodko Kaufman’s *A Conversation* at the Ukrainian Museum” *Harriman Magazine*, Fall 2020.

www.columbia.edu/cu/creative/epub/harriman/2020_fall/vlodko_kaufmans_a_conversation.pdf

convention.pdf

“Mark Andrychuk on Ukrainian Literature’s Perspective On the Turbulence of History.” Interviewed by Maria Shuvalova. *The Ukrainian Weekly*. December 4, 2020.

Презентації:

Roundtable Participant, “Yuri Andrukhovych Turns Sixty: His Legacy and Impact Today and Beyond,” ASEES Virtual Convention, November 7, 2020.

Roundtable Participant, “Volodymyr Rafeenko: Language, Text, Context, Translations,” ASEES Virtual Convention, November 14, 2020.

Рената Голод

Публікації:

The Last Kurgan: A Thirteenth Century Nomadic Leader’s Burial in the Black Sea Steppe, Oleksandr Halenko, [Олександр Галенко, Інститут Історії, Київ], Renata Holod [Рената Голод] University of Pennsylvania, Yuri Rassamakin, [Юрій Рассамакін, Інститут Археології, Київ], Warren T. Woodfin, [Queens College, NYC]

“What’s in a Name? Signature or Keeping Count? On Craft Practices at Rayy,” in Sheila Canby et al. eds. *Rayy and the Seljuks* [Edinburgh: Edinburgh University Press, 2020] 215-227.

“Instances of the Sacred in a Pre-Modern Landscape: Sites, Loci and Practices on the Island of Jerba” in *Encompassing the Sacred in Islamic Art and Architecture, Proceedings of the Ernst Herzfeld Society* 15 pp.;

“Safavid Velvets: Figured Silks and Trade” with Martina Ferrari, for the annual *Muqarnas*.

“The P{olylobed Arches at the Mosque of Cordoba and the Science of Optics” [submission to journal, ART BULLETIN]

Григорій Грабович

Статті:

“Revisiting Kotliarevs’kyi: Familiar Aporias, Strategic Misdirection, and a Soupcon of Cathexis,” in *Cossacks in Jamaica, Ukraine at the Antipodes. Essays in Honor of Marko Pavlyshyn*, Academic Studies Press, Boston 2020, pp. 88-109.

“Blind Bards,” Переклад англійською поеми Миколи Бажана, Сліпці, у колективній праці, *Quiet Spiders of the Hidden Soul. Mykola (Nik) Bazhan’s Early Experimental Poetry*, Oksana Rosenblum, Lev Fridman and Anzhelika

Khyzhnia, eds., Academic Studies Press, Boston, 2020, с. 162-236, і вступ до перекладу, “Translator’s Essay,” там само, с. 141- 161.

“Переосмислюючи український модернізм”, *Критика*, 9-10, 2020, ч. 1-а, ст. 2-10;

“Переосмислюючи український модернізм”, *Критика*, 11-12 2020, ч. 2-а, ст. 26-31.

Виступ на конференції:

Вебінар про творчість Миколи Бажана, НТШ-А, 21 листопада, 2020; виступ про поему Бажана Сліпці (1930-1931): історичний контекст, питання рецепції, і про переклад поеми англійською.

Галина Гринь

Публікації:

Editor of *Harvard Ukrainian Studies* 36, no. 3-4 (2019), special issue devoted to Ukrainian modernism, with articles by Jean-Claude Marcadé, Myroslava Mudrak, Olha Lahutenko, Heorhii Kovalenko, Vita Susak, and George G.

Grabowicz, with 112 color illustrations and a section of book reviews. Topics include the cultural life of Kyiv at the turn of the century, symbolism in modern Ukrainian art, constructivism in Ukrainian theater, Alexander Archipenko’s reception in Switzerland, the art of Vasyl’ Iermilov, and the modernist poetry of Pavlo Tychyna. 298 pp.

Editor of *Harvard Ukrainian Studies* 37, no. 1-2 (2020), with articles by Maria Grazia Bartolini, Andriy Ivanov, John P. LeDonne, Taras Koznarsky, and Jan-Hinnerk Antons and a section of book reviews. Topics focus largely in the 18th century—sermons by Stefan Iavors’kyi, Teofan Prokopovych’s sojourn in Rome, the genealogy of the Cossack *starshyna* and the nation-building of their descendants in the 19th century—and concludes with an article on Ukrainian DP camps in the British zone. 244 pp.

Oksana Zabuzhko, *Your Ad Could Go Here: Stories*, translated by Halyna Hryn, Askold Melnyczuk, Nina Murray, and Marco Carynyk and Marta Horban, edited by Nina Murray Seattle: AmazonCrossing, 2020. 252 pp.

Микола Дупляк

Публікації:

Зберігаймо чистоту рідної мови // Бористен, Дніпро, №7, 9, 10, 11, 12, с. 12-13.

Цікава й повчальна публікація про таврійський край // Дзвін, Львів, № 7.

Розповідь про останніх українських могилок у Польщі // Дзвін, Львів, № 10.

Микола Лесюк – людина франківського зразка // Дзвін, Львів, № 11.

Про важливість Українського Лемківського Музею // Лемківщина, Кліфтон, №2 (161).

З думкою про XXXI З'їзд ООЛ в Америці // Лемківщина, Кліфтон, №2 (161).

Мирослава Значко

Panel:

"Living the Independent Dream: Ukraine and Ukrainians in Contemporary Socio-political Context." ASEEES Virtual Convention, November 14, 2020. Chair: Myroslava

Znachko, Speakers Antonina Berezovento, Olga Gomilko, Lada Kolomiets (commentator).

Василь Махно

Книжки:

Уздвож океану на ровері. Київ Yakaboo, 2020. 336 с.

Переклад німецькою:

Das Haus in Baiting Hollow. Leiptziher Literatur Verlag, 2020. 220 S.

Публікації:

Interrogation of the Salor. Translated from the Ukrainian by Olena Jennings. Consequence. November, 2020.

When Kisses Were Breakfast and Dinner. Poems by Vasyl Makhno Translated from the Ukrainian by Olena Jennings. National Translation Month. September, 2020.

Виступи:

International Poetry Festival, Kosovo, Rahovec. October, 2020.

Презентація книги «Мости замість стін. Що об'єднує українців?». 8 грудня 2020.

Поетичні читання Українського ПЕН. 18 листопада 2020.

З околиць і погранич: онлайн-зустріч з Василем Махном. "Українські кордони / кордони України в культурних практиках ХХ–ХХІ століть". Миколаїв, Україна. 10 листопада 2020.

Міжнародний книжковий фестиваль «Зелена хвиля». Одеса, вересень 2020.

«Світло на пагорбах» Розмова довкола літературної резиденції. Форум видавців, 17 вересня 2020.

«Інцест малих культур: як вигідно презентувати свою культуру» Форум видавців, 18 вересня 2020.

Інтерв'ю:

«Коли пишеш про Галичину, не можеш оминати мультикультурність». Василь Махно про роман «Вічний календар»//Громадське радіо. 20 вересня 2020.

Уздвож океану життя. Інтерв'ю з Василем Махном// PEN Ukraine, 20 серпня 2020.

«Українська література цілком добротна, а мотлох є всюди – і в американській і польській». Розмовляла Марія Шувалова//Українська правда. Липень 2020.

Нагороди:

Українсько-єврейська літературна премія «Зустріч» 2020 за роман «Вічний календар»

Фіналіст Премії Міста ЮНЕСКО. Львів, 2020 за роман «Вічний календар».

Фіналіст премії «Книга року БіБіСі-2020» за есеїстику.

Фіналіст премії імені Юрія Шевельова за есеїстику.

Спеціальна відзнака Українського радіо 17 грудня 2020 за есеїстику.

Дарія Новаківська Лиса

Відзначення:

Daria N. Lissy has been selected as one of the recipients of the 2020 Outstanding Patent Award by ExxonMobil Chemical Company for her contribution to the Higher Olefins Patent Family. Patents were selected for the Award on the basis of their commercial impact on the business, worldwide income, safety, and sustainability.

Анна Процик

Конференції та доповіді:

Organized a session for this year's ASEEES virtual conference, November 5-15. Chair: Zenon Wasyliv, presenters: Anna Procyk: *Revolutionary activism among Greek Catholic seminarians from the Polish rebellion of 1830 to the "Spring of Nations" of 1848*; Frank Sysyn: *Moscophiles as the*

'Other': The division of the Ruthenians in the thought of Father Mykhailo Zubryts'kyi (1856-1919); Martha Bohachevsky-Chomiak: *To transport a Church, or to embed it? The institutionalization of the Ukrainian Catholic Church at home and abroad in the XIX and XX centuries*; discussants: Andrew Sorokowski and Jose Casanova.

On November 19, delivered a virtual lecture at the Ukrainian Catholic University in Lviv: *"The impact of the Polish November Revolution on the Greek Catholic Seminary in Lviv,"* Aleksandr Zaytsev, chair; Ostap Sereda, discussant.

Марія Ревакович

Публікації:

Книга: Mykola Vorobiov. *Mountain and Flower: Selected Poems.* Translated from the Ukrainian by Maria G. Rewakowicz. Sandpoint, ID: Lost Horse Press, 2020. xix, 123 pp.

Стаття: "Shades of Dissent: Manifestations of Resistance within the Ukrainian Literary

Milieu of the 1960s and Its Postindependence Implications." In *Cossacks in Jamaica, Ukraine at the Antipodes. Essays in Honor of Marko Pavlyshyn.* Boston: Academic Studies Press, 2020, pp. 515-26.

Презентації:

Book Presentation: *Ukraine's Quest for Identity: Embracing Cultural Hybridity in Literary Imagination, 1991-2011* (Lexington Books, 2018; 2020 paperback). Dept. of Slavic Languages and Literatures, University of Washington. October 19, 2020

Book Presentation: Mykola Vorobiov. *Mountain and Flower: Selected Poems.* Publisher's Book Launch. October 28, 2020

Participant, Roundtable: "Translation and Collaboration: The Contemporary Ukrainian Poetry Series with Lost Horse Press, Volumes I-VI." 2020 ASEEES Virtual Convention. November 14, 2020.

Лариса Онишкевич

Книжка:

Borders, Bombs, and... Two Right Shoes. WWII through the Eyes of a Ukrainian Child Refugee Survivor. E-book. KDP-Amazon, 2020. (електронна книжка)

Публікації:

“Андрій Гарасевич – поет і пластун”, Пластовий шлях, 1, 2020, 44-46.

“Олег Ольжич – Олег Кандиба: поет, археолог”, Пластовий шлях, 2, 2020, 50-53.

“Леся Храплива Щур: біолог, поетка, редактор”, Пластовий шлях, 3, 2020, 44-47.

“Марта Тарнавська: у її творчє 90-ліття”, Пластовий шлях, 4, 2020, 40-43.

“Як це бути Іншим”, Кіно-Театр, 5, 2020, 3-5. (огляд вистави *Kill Move Paradise* James Ijames)

Юрій Тарнавський

Книжки:

Warme arktische Nächte, переклад німецькою роману *Warm Arctic Nights*, перекладач Ch. Weise, Edition Noëma/ibidem-Verlag, Stuttgart, Germany, 2020.

Crocodile Smiles/short shrift fictions, Second Expanded Edition, JEF Books,

Aurora, IL, 2020.

Публікації:

“A Rose Named Karamazoff,” *Scat Noir/Bedside Nonsense, Absurdist Texts & Documents* No. 39, Black Scat Books, 2020.

“Adoration of an ideal woman V,” *Black Scat Review* # 19, 2020.

Виступи:

“Why Is Water so Beautiful,” з роману *Three Blondes and Death*. Віртуальне читання, вебсторінка Українського Інституту Америки, 4 червня, 2020.

Завершальне слово. Симпозіум, присвячений д-р Юрію Тарнавському, НТШ, Нью-Йорк, 1 лютого, 2020.

НОВІ ЧЛЕНИ НТШ-А

Ольга Алексич (Olha Aleksic)

Працює в бібліотеці УНІГУ. Закінчила Львівський національний університет ім. Івана Франка, факультет іноземних мов (1995). Навчалася в St. Paul University (1996-1999, Канада), Harvard Divinity School, де вивчала теологію і здобула диплом магістра (2004). Навчалася в Massachusetts Graduate School of Library and Information Science, магістер (2008).

Олеся Білаш (Olesia Bilash)

Вивчає неврологію та фізіологію, докторантка NYU Neuroscience Institute.

Закінчила McGill University (2015). Досвід науково-дослідної праці набувала за різними undergraduate програмами в університетах Канади та США. На наукових конференціях та семінарах представила понад 10 презентацій. Здобула два наукові гранти. Членкиня трьох професійних товариств.

Запрошуємо молодих науковців
вступати до Наукового Товариства ім. Шевченка в Америці.

Нові видання членів НТШ-А

Василь Махно. **Уздвож океану на ровері**. Київ: Yakaboo, 2020. 336 с.

Нова книжка есеїстики Василя Махна — це мандрівка в історію, у минувшину — у пам'ять, у дошукування свого коріння. Вона розпочинається зі Стейтен-Айленду, неподалік теперішнього мосту Верразано, що завис над протокою, якою на початку ХХ ст. пропливали кораблі, доправляючи до Америки мігрантів з Європи. Мандрівка триває не лише в межах Брукліну, Лонг-Айленду чи майстерень сучасних американських художників, лекторіїв і Метрополітального музею. Вона шириться гайвеем на позашляховику, трансатлантикою до Європи й далі аж до Індії. Ми валандаємо за Агноном бруком Бучача, забрідаємо до чортківського водоноші, потрапляємо до Кривого Рогу і квартири Драча у Києві, у кварталі Старого міста в Єрусалимі, до Італії, а зокрема, й до Венеції, щоправда, нью-йоркської — тої, яку заподіяв ураган Сенді, затопивши довколишні острови.

Олександр Мотиль. **Між Америкою та Галичиною**. Спогади Марії та Олекси Мотилів. Львів. Манускрипт-Львів, 2019. 160 с.

У споминах Марії та Олекси Мотилів постає картина їхнього часу, який припав на ціле двадцять століття. Народжена у 1914 році в США, Марія Мотиль повертається до Галичини у 1923, щоби у 1947 знову потрапити до Америки. Така карколомна життєва стежа через лихоліття Другої світової війни, з деталями переживань становить особливу цінність. Натомість спомини її чоловіка, Олекси Мотіля, народженого в Галичині, складаються з фрагментів, які їх автор писав у різні роки, фіксуючи спомини про рідне село та наступні віхи своєї долі. Упорядником споминів подружжя Мотилів виступив їхній син - професор Олександр Мотиль.

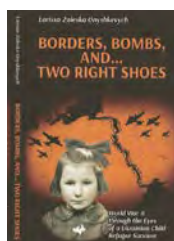
Vasyl' Machno. **Das Haus in Baiting Hollow**. Aus dem Ukrainischen von Christian Weise. Leipziger Literatur Verlag, 2020. 220 S.

Das Haus in Baiting Hollow ist eine Sammlung von zehn Novellen des ukrainischen Autors Vasyl Machno, der in den USA lebt. Machno schreibt nicht nur über das Leben von Emigranten und von amerikanischer Lebenswirklichkeit, sondern über die Juden seiner Heimatstadt Äortkiv vor dem Zweiten Weltkrieg, Sex hinter einer Bushaltestelle, ein gestohlenes Fahrrad, Eichhörnchen auf dem Dach, Liebe, Streit, Unzufriedenheit oder Tod... Das Bild des Hauses wird zu einer allgegenwärtigen Metapher: Es ist überall und nirgends, immer und nie. Das Haus ist nicht nur etwas Materielles, das man verlieren kann. Es ist zunächst und vor allem ein mystisches Haus, das in Nachsinnen, Erinnern und Gefühlen lebt.

Andrew and Renata Olearchuk. **The Evolution Medicine**. Book Publishing "AuthorHouse", Bloomington, IN, 2020.

У книзі-довіднику зібрано та впорядковано інформацію про лікарів та медичні досягнення світової та української медицини, подано основні етапи розвитку медицини від давнини до теперішніх часів.

Larissa Onyshkevych. **Borders, Bombs, and... Two Right Shoes. WWII through the Eyes of a Ukrainian Child Refugee Survivor**. E-book. KDP-Amazon, 2020.

WWII through the Eyes of a Ukrainian Child Refugee Survivor. The author writes in the Introduction: "In my memoir, many brief scenes of the reality that I had to face during WWII demonstrate once again how some of our human species are capable of bringing utter devastation to others of our own kind. Still, at the same time, there are also examples proving that we can manage to survive even great adversities. Yet, in order to survive a life-threatening journey, it usually takes a helping hand from others, who thus prove their own humanity."

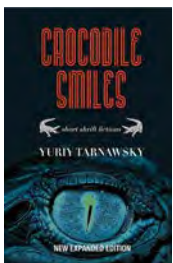
Bohdan Rubchak. *The Selected Poetry. Songs of Love, Songs of Death, Songs of the Moon*. Translator: Michael M. Naydan, Svitlana Budzhak-Jones with one translation by Liliana M. Naydan. Glagoslav Publications, 2020. 167 pp.

Only a handful of prominent émigré Ukrainian poet-scholar Bohdan Rubchak's poems have appeared in English translation prior to the publication of this volume. Rubchak died in 2018 at the age of 83 after publishing six collections of poetry, the last for which he received the prestigious Pavlo Tychyna Prize in Ukraine in 1993. Rubchak was part of the extremely talented displaced generation that escaped from the traumatic experiences of World War II to find a new life and creative inspiration in a new land. As an integral part of the New York Group of Ukrainian Poets, his complex, at times seemingly cryptic, poetry makes the translator's task imposing. The book also contains an intimate and revealing biographical essay based on the poet's unpublished diaries by his wife of over fifty years Marian J. Rubchak, illuminating essays on his poetry by Svitlana Budzhak-Jones and Mykola Riabchuk, and a brief biographical essay and timeline by Michael M. Naydan, the editor of the volume.

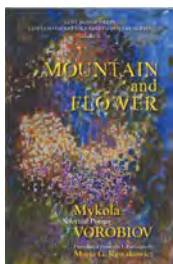
Yuriy Tarnawsky, *Warme arktische Nächte*, Roman, Übersetzt aus dem Englischen von Christian Weise, Edition Noëma/ibidem-Verlag, Stuttgart, Germany, 2020, 182 S. Переклад німецькою англomовного роману Warm Arctic Nights, a novel, JEF Books, Aurora, IL 2019

Yuriy Tarnawskys schildert in seinem neuen, vielgelobten Roman *Warme arktische Nächte* die packende Geschichte eines Jungen, der mit einem unstillbaren Durst nach dem Unbekannten und zugleich grenzenloser Phantasie ausgestattet ist – und inmitten des gewaltigen politischen Aufruhrs des Zweiten Weltkriegs aufwächst, zunächst in einem idyllischen Vorkriegs-Polen, dann in zunehmend alptraumhaften Umständen während des zweiten Weltkriegs in der Ukraine; schließlich verschlägt es ihn nach Ungarn.

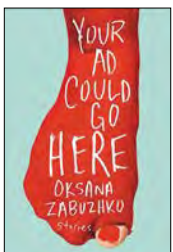
Yuriy Tarnawsky, *Crocodile Smiles/short shrift fictions*, Second Expanded Edition, JEF Books, Aurora, IL, 2020, 188 pp. Нове, доповнене видання збірки абсурдистських текстів, *Crocodile Smiles/short shrift fictions*, Black Scat Books, 2014.

"In case you have missed the voice of the rich, courageous, adventurous fiction writing of Yuriy Tarnawsky, this collection will be a great introduction. You will experience his unique ability to meld wicked humor and looming gravitas. One of the great under-recognized talents in the fiction of the 20th - 21st century." —Steve Katz

Mykola Vorobiov. *Mountain and Flower: Selected Poems*. Translated from the Ukrainian by Maria G. Rewakowicz. Sandpoint, ID: Lost Horse Press, 2020. xix, 123 pp.

Mountain and Flower is Mykola Vorobiov's second book in English translation. Translator Maria Rewakowicz presents a selection of poems spanning more than fifty years of Vorobiov's poetic craft, beginning with poems from his first collection *Remind Me for the Road* up to his most recent works. A founding member of the nonconformist literary group known as the Kyiv School of Poetry, Vorobiov is known in his early poems for a preoccupation with metaphor and surreal imagery. In his more mature poetry he reveals himself as a master of miniature, with considerable affinity to Japanese haiku. Nature reigns supreme, providing him with an endless opportunity for creating startling images. Vorobiov's concerns hover around issues of existence on all possible levels — plants, animals, humans, objects, and the universe.

Oksana Zabuzhko, *Your Ad Could Go Here: Stories*. Translated by Halyna Hryn, Askold Melnyczuk, Nina Murray, and Marco Carynnyk and Marta Horban, edited by Nina Murray. Seattle: AmazonCrossing, 2020. 252 pp.

Oksana Zabuzhko is called upon to make sense of the unthinkable reality of our times. In this breathtaking short story collection, she turns the concept of truth over in her hands like a beautifully crafted pair of gloves. From the triumph of the Orange Revolution, which marked the start of the twenty-first century, to domestic victories in matchmaking, sibling rivalry, and even tennis, Zabuzhko manages to shock the reader by juxtaposing things as they are — inarguable, visible to the naked eye — with how things could be, weaving myth and fairy tale into pivotal moments just as we weave a satisfying narrative arc into our own personal mythologies.

Нові видання, спонсоровані НТШ-А

Людмила Підкуймуха. **Мова Львова, або Коли й батяри говорили.** Київ. Кліо. - 328 с.

У книжці представлено лексику західноукраїнського варіанта літературної мови на матеріалі художніх текстів львівських письменників літературного угруповання «Дванадцятка» міжвоєнного періоду. У соціокультурному просторі тогочасного Львова побутувала поліфункціональна українська мова повної структури. До її лексичного складу входили слова на позначення понять і реалій із різних сфер суспільного життя, міського простору, побуту й етикетних формул спілкування. У праці виокремлено соціальні діалекти, що функціонували у Львові в міжвоєнний період, зокрема жаргони школярів і спортсменів. Особливу увагу зосереджено на балаку, що став мовною особливістю субкультури батярів, яка в 20–30-х рр. ХХ ст. набула найбільшого розквіту.

**Видано завдяки фінансовій підтримці НТШ-А
з Фонду Івана та Єлизавети Хлопецьких**

Фелікс Штейнбук. **Під «Знаком Саваофа», або «Там, де...» Ульяненко.** Частина 1. Київ, Видавничий дім Дмитра Бураго. 2020. – 396 с.

У монографії пропонується новітня, альтернативна у стосунку до традиційних історико-літературних інтерпретацій теоретико-літературна ексегетика творчості одного із найталановитіших та найсуперечливіших сучасних українських письменників Олесея Ульяненка. Для науковців, викладачів та студентів філологічних спеціальностей вищих навчальних закладів, для учителів, які викладають українську літературу в загальноосвітніх школах, а також для всіх тих, хто цікавиться сучасним вітчизняним мистецтвом слова.

**Видано завдяки фінансовій підтримці НТШ-А
з Фонду ім. Ксені Калмук**

“Quiet Spiders of the Hidden Soul”: Mykola (Nik) Bazhan’s Early Experimental Poetry. Edited by Oksana Rosenblum, Lev Fridman, and Anzhelika Khyzhnya. Series: Ukrainian Studies. Academic Studies Press. 2020. 324 pp.

This bilingual Ukrainian-English collection brings together the most interesting experimental works by Mykola (Nik) Bazhan, one of the major Ukrainian poets of the twentieth century. As he moved from futurism to neoclassicism, symbolism to socialist realism, Bazhan consistently displayed a creative approach to theme, versification, and vocabulary. Many poems from his three remarkable early collections (1926, 1927, and 1929) remain unknown to readers, both in Ukraine and the West. Because Bazhan was later forced into the straitjacket of officially sanctioned socialist realism, his early poetry has been neglected. This collection makes these outstanding works available for the first time.

**Видано завдяки фінансовій підтримці НТШ-А
з Фонду Івана та Єлизавети Хлопецьких**

Cossacks in Jamaica, Ukraine at the Antipodes: Essays in Honor of Marko Pavlyshyn. Series: Ukrainian Studies. Edited by Alessandro Achilli, Serhy Yekelchuk, and Dmytro Yesyenko. Academic Studies Press. 812 pp.

This bilingual collection of essays celebrates Marko Pavlyshyn’s outstanding contribution to the study of modern and contemporary Ukrainian literature and culture. With its many methodological approaches and the variety of periods, authors and texts that it analyzes, the book reflects and builds on Pavlyshyn’s willingness to modernize our understanding of Ukrainian literature as an instrument of communication between authors, readers and the nation from the late eighteenth century to the present day. Hopefully these essays will inspire readers and scholars to continue their journey through Ukrainian culture, in a context profoundly marked by the role of literary texts as agents of nation building and social evolution.

**Видано завдяки фінансовій підтримці НТШ-А
з Фонду Івана Романюка**

ПОДЯКА ЖЕРТВОДАВЦЯМ

Вельмишановні Жертводавці!

В умовах всесвітньої пандемії Covid-19 відбувається переформатування праці багатьох організацій, але, незважаючи на це, НТШ-А продовжує свою наукову та видавничу діяльність і має приємність відзвітувати про завершення кількох важливих проєктів. До друку підготовлено четверту додаткову книгу «Енциклопедії української діаспори» (США); продовжуємо публікувати Шевченкіяну, зокрема готуються: серія «Спогадів про Шевченка» і серія «Шевченко в критиці», а також нові томи спадщини Пантелеймона Куліша. У березні 2020 року відбулася 40-ва наукова Шевченківська конференція, у якій брали участь науковці з України та Америки. Разом з іншими організаціями НТШ-А заснувало Стипендію допомоги українським студентам та мистцям під час пандемії. Започатковано генетичний Клуб ім. Феодосія Добжанського при Медично-Біологічній Секції НТШ-А. Наші суботні заходи – доповіді, круглі столи, презентації книг тощо тепер відбуваються у режимі on-line, які

траслюються через наш веб-сайт і відтворюються на нашому ю-тюб-каналі. Стипендійна комісія НТШ-А річно переглядає більше ніж 100 подань на дослідницькі гранти. Видавнича комісія НТШ-А розглядає подання і спонсорує наукові видання в Україні та США, продовжує працю над підготовкою до друку серії архівних матеріалів.

Висловлюємо усім жертводавцям та прихильникам найщирішу подяку за підтримку нашої діяльності. Завдячуючи Вам, НТШ-А має можливість широко розгорнути працю у різних галузях. У планах на наступний рік, особлива увага до опрацювання і оцифрування архівних фондів. Нам довірено безцінні архіви, які включають матеріали з таборів ДіПі, документи правозахисного руху 1960–1980, книги смертей Голодомору, особисті архіви чільних культурних і політичних діячів еміграції. Стипендії і гранти НТШ-А виплачує із заповітів та іменованих Фондів, записаних для НТШ-А патріотичними членами нашої громади. Іменовані Фонди увічнюють імена фундаторів і звільнені від податку.

На фонд Архіву

\$250 George Soltys

На фонд ЕУД

\$2,141 UVAN-CANADA

\$100 Marie Zarycky-Cherviovskiy

На фонд Платона Костюка

\$500 Roman Shirokov

\$200 Anonymous

\$150 Victor Fenik

\$100 Maria Borisovska, Michael Chvanov,

Nataliya Galifianakis, Lyudmyla Kvochina,

Dmitri Rusakov Andrii Stepaniuk, Anatoly

Shmygol, Victor Fenik

\$50 Veronika Gurianova, Polina Fenik, Lud-

mila Kasatkina

\$25 Pavlo Belan, Nana Voitenko

На фонд Лисяка-Рудницького

\$100 Christine Karpevych

На Студентський фонд

\$15,000 Anonymous

\$7,500 Anonymous-1, Anonymous-2

\$250 Myron & Christine Melnyk

\$100 Oleh Kotsuba

На дослідження історії визвольних змагань

\$4,000 Anna Procyk

В пам'ять Марка фон Гагена

\$150 Yung Glenn

В пам'ять Стефанії Гурко

\$200 Deychakivsky Nadia

В пам'ять Надії Дюк

\$15,000 Dezyk Anna

В пам'ять Володимира Петришина

\$1,000 Popovych Orest

В пам'ять Мирослава Смородського

\$100 Natalie Pawlenko & Jouri Michtchenko

В пам'ять Марти Трофименко

\$1,000 Popovych Orest

Загальні пожертви

\$10,000 Self Reliance (NY) Federal Credit Union

\$1,400 Roman Voronka

\$1,500 Popovych Orest

\$1,000 Demus Charitable Trust, UMANA Foundation

\$1,000 Selfreliance Foudation, Chicago

\$500 Yaroslav Bihun, Mykola Haliv, Jaroslav

Leshko, Myron Stachiv

\$400 Joseph Danko, Renata Holod & Oleh

Tretiak

\$350 Tetyana Korchak

\$300 Boris Hlynsky, Vasil Truchly

\$250 Lev Chaban, Halyna Hryn, George E.

Jaskiv, Katerina Nalywajko, Ihor W. Rak,

Oles Smolansky, SUMA (Yonkers) FCU

\$200 Ulana Diachuk, Jurij Dobczansky, Ihor

Gussak, Peter Jarosewycz, Dmytro Nykypan-

chuk, Anna Rak, Martha Shyprykevich,

\$190 Stephan Stecura

\$150 Katerina Nalywajko, Nestor Rychtyckyj

\$120 Serhiy Levkov

\$100 Thomas E. Bird, Orysia Buchan,

Andrew Cap, Adrian Dolinsky, Larissa

Dolinsky-Pohorecky, Daria Dykyj, Myron

Hnateyko, Natalia Honcharenko, George

Hrycelak, Taras Hunczak, George Jaskiw,

Christine Karpevych, Theodor Kostiuk,

Mariya Lazarev, Boris Lewyckyj, Esq.,

Askold Lozynskyj, Esq., Yuriy Mischenko,

Orest Nebesh, Romana Pylyp-Kowal, Nestor

Rychtyckyj, Tymur Sydor, John M. Terlecky,

Catherine Wanner, Lubomyr Zobniw

\$50 Roman Brukh, Bohdan Chudio, Olga

Coffey, Tamara Denysenko, Bohdan Futey,

Esq., Roman D. Hryciw, Olena Jennings, Bo-

hdan Kaczor, Arcadia H. Kocybala, Oksana

Kuzyszyn, Ronald & Nadia Liteplo, Taras

Lonchyna, Vasyl Makhno, Maria Miroshnyk,

Jaroslav Pelenski, Lydia Prokop, Nadia

Trojan, Vera Zaputowycz

\$40 Rostislav Grigorchuk, Nestor Kolcio,

Michael Pylypczuk, Darian Diachok, Jar-

oslav Martyniuk

\$25 Darian Diachok, Roman Hac, Myron

Jarosewicz, Volodymyr Kozak, Alexander

Lushnycky

\$20 Chrysanna Huhlewych-Woroch, Assya

Humesky, Victor Konyago, Nestor Kropel-

nyckyj, Orest Temnycky, Tetyana Goruk

ПЕРЕМОЖЦІ КОНКУРСУ МОЛОДИХ НАУКОВЦІВ ім. ПЛАТОНА КОСТЮКА

Премія Фонду ім. Платона Костюка Наукового Товариства ім. Шевченка

Фонд Платона Костюка підтримує розбудову української біомедичної науки та обдарованих молодих вчених, що працюють у цій галузі в Україні. Фонд створили в 2011 році послідовники та співробітники академіка Платона Костюка (1924-2010), який зробив великий внесок у дослідження у галузі фізіології та нейронаук. Премією Платона Костюка нагороджують перспективних молодих українських вчених, що спеціалізуються в галузі біомедицини.

Лавреатка Премії Фонду ім. Платона Костюка 2020

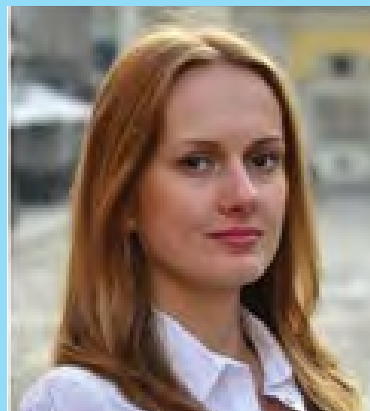
Д-р **МАРІЯ РИБАК**
*Інститут молекулярної біології і генетики
Національної Академії Наук України*

Фіналістки Премії Фонду ім. Платона Костюка 2020

Д-р **ТЕТЯНА ДРЕВИЦЬКА**
*Інститут фізіології імені О. О. Богомольця
Національної Академії Наук України*

Д-р **ТЕТЯНА ДУМИЧ**
*Львівський національний медичний університет
імені Данила Галицького*

ВІТАЄМО

Оксану Луцищину

8 жовтня у Львові оголосили переможців Премії міста літератури ЮНЕСКО 2020 року.

Гран-прі Премії отримала українська письменниця, викладачка Техаського університету у місті Остін (США), членкиня Українського ПЕН Оксана Луцишина за роман “Іван і Феба” (“Видавництво Старого Лева”). Спеціальними відзнаками за переклад нагородили поета, члена Виконавчої ради Українського ПЕН Остапа Сливинського (“Книги Якова” Ольги Токарчук, видавництво “Темпора”) та Олену О’Лір (“Ностромо: Приморське сказання” Джозефа Конрада, видавництво “Астролябія”).

Приморське сказання” Джозефа Конрада, видавництво “Астролябія”).

“Іван і Феба” Оксани Луцишиної, як зазначається в анотації до книжки, – це роман, дія якого розгортається в останні роки радянської влади й у перші роки української Незалежності. Після навчання у Львові та участі у Революції на граніті головний герой Іван повертається в рідний Ужгород, де одружується з поеткою Марією, що називає себе Фебою. Львів та Київ — міста з бурхливим політичним життям, Ужгород натомість вирізняється дещо гротескною атмосферою патріархального сімейного укладу та раннього капіталізму по-українськи. Тут легко обійтися без спецефектів із горору чи трилера: сама реальність повсякденного життя підказує ходи, які за напругою можуть посперечатися з творіннями Кінга або Кустуріци.

Василя Махна

Ukrainian Jewish Encounter (UJE), a Canadian charitable non-profit organization, and Ukraine’s NGO “Publishers Forum” (Lviv, Ukraine) are pleased to announce that *Eternal Calendar* (Vichnyi calendar) by Vasyl Makhno, published by Ukraine’s “The Old Lion Publishing House” in 2019, is the first winner of “Encounter: The Ukrainian-Jewish Literary Prize”™.

Makhno was named winner during the opening ceremony of the 27th Lviv International BookForum, held on 16 September 2020. His book is a panoramic narrative about the lives of Ukrainians, Poles, Jews, and Armenians from the seventeenth century to the present day.

“Vasyl Makhno’s novel *Eternal Calendar* still encompasses me. The novel is great and majestic, like both the whole planet and the separate Tower of Babel, in which people who have lost a common language try to understand each other with their eyes and deeds,” said internationally best-selling writer Andrey Kurkov, who headed the international jury that included the Ukrainian writer and literary critic Hanna Uliura, and the Canadian academic and writer Myroslav Shkandrij. “The harsh and bright world described by the writer amazes the imagination and immerses the reader in the history of Ukrainian lands and in the history of its strange and sometimes mystical connections with the world around it. From country to country, from person to person, from ancient times to less ancient times, threads stretch like blood vessels through which circulates what makes life go on – love. The author’s love for his characters, even if they do not always deserve it, the author’s love for history and its mysteries, the author’s love for his reader, for whom this incredible literary work was created, so rich in details and characters, thoughts and discoveries, myths and truth.”

